

[Dohrmann]

for, at man kunne låne en krone, har vi set at vores skiftende ministre har suset rundt og ligget på deres blødende knæ og bedt om dog at få et enkelt lille lån, således at man kunne fortsætte sit løftebrud og sin leflen for vælgerne, som desværre, indtil fremskridtspartiet opstod, lod sig bluffe af den forlorenhed, der findes herinde. Det er altså min vurdering af værdighed herinde.

Men når en mand står ærligt frem og siger, at vi har et råddent skattesystem, så skal han straffes, sådan en mand kan vi ikke have herinde. Hvis et flertal her i dag beslutter at stemme hr. Glistrup ud, så er det ikke, fordi man mener, at han er mindre værdig end andre, så er det simpelt hen, fordi man gerne vil af med en besværlig person.

Der har været nogle røster fremme om, at fremskridtspartiet muligvis ville blive anderledes, når hr. Glistrup nødtvungent må forlade folketingsalen. Jeg kan godt her afsløre, at det bliver ikke tilfældet. Vi agter at fortsætte den politik, som vi er valgt på. Derfor vil jeg også godt sige, at hvis man vil benytte fremskridtspartiets stemmer til at gennemføre noget fornuftigt, så kræver det forhandlinger, og vi vil have nogle indrømmelser i forhold til vores mandattal. Ingen her i folketingsalen vil komme til at opleve, at de 15 medlemmer af fremskridtspartiets folketingsgruppe bliver en flok dikkende læmmehaler, blot fordi man smider hr. Glistrup ud af folketinget.

Rahbæk Møller (SF):

På vegne af hr. Agerschou, fru Marianne Bentsen-Pedersen, fru Birthe Hansen og mig selv skal jeg sige følgende.

Ifølge grundlovens § 33 er det folketinget, der skal afgøre, om et medlem har mistet sin valgbarhed i henhold til grundlovens § 30. Deri ligger, at der ikke kan være tale om, at bestemte strafferammer eller bestemte forseelser automatisk fører til udelukkelse. Der må i den enkelte sag tages hensyn til særlige omstændigheder ved netop denne sag, ligesom der selvsagt skal tages hensyn til grundlovens bestemmelser.

I grundlovens § 31 tales der om at sikre en ligelig repræsentation af de forskellige anskuelser blandt vælgerne. Det sker i forbindelse med en omtale af forholdstalsvalgmanen, men der kan ikke være nogen tvivl om, at både efter grundlovens ånd og efter dens

konkrete ordlyd i § 31 er hensynet til, at vælgernes forskellige anskuelser bliver repræsenteret, af afgørende betydning.

Det er klart, at disse to hensyn, hensynet til folketingets værdighed, jfr. § 30, og hensynet til folketingets repræsentativitet, jfr. § 31, kan komme i modstrid. Der kan efter vores opfattelse ikke være tvivl om, at der kan forekomme tilfælde, hvor et medlem må udelukkes. Men i det konkrete tilfælde er hr. Glistrup stifter af, indtil for nylig politisk leder af og så langt den mest markante repræsentant for en politisk strømning, der har opnået ganske betydelig tilslutning gennem de sidste 10 år. Derfor må hensynet til, at folketinget skal repræsentere de forskellige anskuelser blandt vælgerne, blive det afgørende hensyn.

Jeg vil gerne understrege, at vores stillingtagen ikke er udtryk for, at vi ser mildere på det, hr. Glistrup har gjort, end resten af SFs gruppe. Der er tale om en meget grov forbrydelse mod fællesskabet. Vi vil derfor ikke bidrage til hr. Glistrups bestræbelser for at påtage sig en martyrolle, ligesom vi heller ikke vil deltage i beskyldningerne mod domstolene for at have fældet en politisk dom.

Til gengæld er det umuligt at se bort fra, at der fra anklagemyndighedens og dermed fra det politiske systems side under hele forløbet har været klart politiske motiver i sagen. At det er tilfældet, følger allerede af sagens start. Hvis den normale procedure var blevet fulgt, ville skattevæsenet have nægtet at godkende hr. Glistrups og hans klienters selvangivelser. Derefter ville det have været op til hr. Glistrup og klienterne selv at føre sag gennem retssystemet, hvis de fortsat ville hævde, at de havde ret. Sagen ville formodentlig under alle omstændigheder have ført til en straffesag på grund af unddragelsens grovhed, men hele forløbet ville have været anderledes og væsentlig mindre dramatisk.

Baggrunden for den dramatiske fremfærd mod hr. Glistrup skal søges i den provokerende måde, han opbyggede og offentliggjorde sit skattecirkus på. Man risikerede simpelt hen, at han ødelagde spillet for andre, der stiltfærdigt og som led i deres almindelige forretninger udnyttede smuthullerne i systemet. Derfor måtte man enten lukke hullerne eller fare hårdt frem mod hr. Glistrup, og man valgte altså at spille manden i stedet for bolden.